

Családi album

A. K.-nak és O. I.-nek

1.

már nem lötyög a bordakosár alatt. ez bedagadt a hasamba, hogy bedagadt oda. nem bírja a húsom, repeszi a bőröm, nézd, milyen csíkos. hogy feszeng ott benn, lázasan tolja, kaparja ki magát az anyjából. türelmetlen, világratolhatóan vacak. szabadulnál, de korábban innét ki nem rágod magadat, engem meg nem őrjítesz. melege van. megsül benn. nyolc hónapja gőzölög egy hússal bélelt kályhában. de kint majd lehül. dehogyis. fázik. megfagy benn. nyolc hónapja vacog egy jégkásás veremben. de kint majd felmelegszik. dehogyis. fáradt. hall bent mindent. nyolc hónapja álmatlan a zsiörgő szerveknek, a vér dübörgésének, az izmok súrlódásának zajától. de kint majd megedződik. dehogyis. az apja. az dúrja ki onnét a kicsit. az utolsóig gyötri ezt a lányt. így van, ilyenek ezek a halászok. dehogyis. a festő. ilyenek ezek a festők. dehogyis. a tanár mászta tegnap is. ilyenek ezek a tanárok. dehogyis. láttam jönni. én menni. ilyenek ezek. ezek ilyenek. csak jönnek és mennek. csak jönne ki, amit belém raktak, csak jönne már ki, és hagyna békében, nem bírom, nem bírja a húsom, nem bírja a bőröm, repeszi, hogy repeszi, hát megőrjít, hát nem megőrjít... aztán kijött. két kiló húsz dekagrammal szakadt ki az anyjából úgy, hogy az majdnem ott maradt. mint egy fonnyadt alma. papírvékony bőrén átütött húsának a színe. ne szorítsd olyan nagyon, ne szorítsd, ha mondom, a maradék vér is kifut belőle, aztán mit csináljak vele. apró tüdeje vergődött, ahogy sírva levegőért kapkodott. csupasz, fogatlan szájával ordítva tátogott bele a világba, és rácuppant az anyjára, és nem eresztette és nem eresztette, és szívta és szívta, sebesre szívta, vadul szürcsölte az anyja vérét. milyen undok, a mellemet is leszakítja, hogy kapaszkodik belé, mar bele, mint a görcs, hogy tépi a bimbóm, meglátjátok, lerágja, meg fog ölteni ez az undok, meglátjátok, megöl... vörös, vizes arcú, kissé koravén gyermek lett. meg se nyikkant, izzadt kis testét remegés rázta, ahogy az ablakon át beszűrődő fényeket nézte. a ráeső fényt sem bírta, az is túl erős volt neki. a szoba árnyékos sarkában, egy fotelhez préselődve kuporgott. gondos távolságból figyelte, ahogy a fény foltot vet a falon, majd fehéresen, fátyolosan halad végig rajta, fel, egészen a mennyezetig, megtörve a hajlatban. véraláfutásait nyomkodta, csipkedte, varasodó sebe rostjait kapirgálta, nyálazta, körme alól a koszt is belemorzsolta. késleltette a gyógyulást, nehogy korán megbocsásson, silányul fűzött csontjait a harag fogta össze.

64

2.

Nem szereti a nagyanyját. Sokat vannak együtt. Rideg és utasítgatja. Mikor hazajön az iskolából, csak őt találja otthon. Hosszú, elviselt pongyolában,

őszes konty úgy ül a fején. A nagyanyja a konyhában csörömpöl, zsörtölődik, serceg a zsír a lábasban, mindenféle szagok szállnak, nyikorognak a szekrények, klaffog a klumpája a padlón, és néha észre sem veszi, könyökével mekkorát taszít rajta. Miért nem tanulsz? Belőled se lesz semmi. Sem házi feladatot írni, sem olvasni nem lehet. A könyvei alig férnek el. Az asztal kell a nagyanyjának. Egy zsebkendőnyi hely jut neki, az is pecsétes a tojástartól és a lisztől. A tankönyveket kölcsönbe kapta, vigyáznia kell rájuk. Mégsem megy be a szobába. Nem akar egyedül lenni... A nagyanyja lassan eszik, kevés foga van, de az étvágya nagyszerű. Miért nem eszel? Gyenge, nyápic, gyenge ember lesz belőled. Csak a palacsintát szereti. De a nagyanyja szerint a palacsinta nem étel... Evés közben keveset beszélnek. Nem szeret a nagyanyjától kérdezni. Nehezebbre esik válaszolni, és többnyire mindig az a vége, hogy a hülye anyád.

3.

A kiságyamban kinyitom a szememet, fölállok, és belebámulok a fekete homályba. A szomszéd szobában ég a villany. Ordítani kezdek, ordítva állok a kiságyamban, és várom, hogy anyám értem jöjjön. Üvöltök, hogy jöjjön végre, vegyen ki, vegyen fel, öleljen meg, ringasson, szeretgessen meg egy kicsit. Markolom a kiságy rácsait, harapom a szélét, csorog a nyálam, csorog a könnyem, bömbölök bele a csendbe, mert nagyon félek, de hiába üvöltök, nem jön értem... Ma is meglep, hogy maradhattam meg egykének. Nem tudom, anyám hogy tudott megszabadulni a többi terhességétől. Én lehettem az első balesete. Megtanulta, mit kell tennie, hogy ő megússza. Egyszer több napig is ágyban maradt, az összes rongy csupa vér volt, ami nem, az épp kimosva száradt. Járt ide egy nő, anyámmal dolgozott a dohánygyárban. Ha egyik nap megjelent, másnapra a véres rongyok is. Tenyeres-talpas, piros-pozsgás nő volt. Csupasz combján sodorta a szivarokat. Akik abból füstöltek, súlyos pénzeket fizettek neki, a szivarért is. Anyámat ő ajánlotta Imrének. Őt sem szerettem, de tartottam valamennyire. Kaptam tőle könyveket, örökbe, felnőtteknek való olvasmányokat. Mindig mondott valami kedveset, és ő volt az egyetlen, aki csendben kefélt anyámat. Anyám kiengedte az ajtón, bement a konyhába, hogy megmossa az altestét egy lavórban. Egy ronggyal megtörölközött, aztán visszament aludni. Csupasz testét is úgy óvta tőlem, mintha nem belőle jöttem volna ki... Egyedül akkor sajnáltam, amikor a budin ült. Állandó székrekedéssel küszködött. Pedig üres kávé és cigaretta élt. Saját teste ellene fordult. Leültem a véce elé, és titokban hallgattam, ahogy csendben kínlódik. Épp úgy nyöszörgött, mint amikor kefélték. Amikor nagy nehezen végzett, gyorsan behúzódtam a szobámba. Az ajtóból lestem tovább, ahogy kisántikál a konyhába, féloldalasan leül, kikönyököl az ablakpárkányra, és rágyújt. Nem értettem, ki ez a nő.

4.

Amikor megszülte, piperetükrében megnézte a gátvarratot. Megnyúzott, összefércelt, véres száj. Húzogatta, nyomorgatta, csipkedte. A cérnát is kitépkedte belőle. Utálta, hogy nőből van.